

[J. P. Nielsen.]

støttelse, der nu var sat paa, og sagde, at det havde vi gennemført i 1924. Den har været gennemført administrativt, saa længe Kasserne har bestaaet. Det, vi nu søger, er i Virkeligheden kun at føre den fra Administrationen op i Loven. De Kasser, der har ønsket ved Juletid at udbetale en ekstra Understøttelse til deres arbejdsløse, har baade den nuværende og den tidligere Administration givet Tilladelse dertil. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Indenrigsminister er vred over det. Den højtærede Minister plejer ogsaa ved Juletid at faa saadanne venlige Følelser. Andet og mere er det ikke, Arbejdsløshedskasserne forsøger at gøre for de daarligst stillede i Samfundet ved Juletid, nemlig at sørge for, at der kan komme lidt Lys ogsaa i deres Hjem, naar Julen ringes ind.

Saa er der den Bestemmelse om Fattighjælp, som vi har foreslaaet ændret, saaledes at en Mand kun, naar han faar fast Fattighjælp, er udelukket fra Understøttelse fra Arbejdsløshedskasserne. Nu er det saadan, at saa saare en Mand blot har faaet Fattighjælp een Gang, straffer man ham, ikke alene ved at fratage ham hans borgerlige Rettigheder, men han udelukkes ogsaa fra at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse. Han kan ikke faa Understøttelse, saa længe Fattighjælpen ikke er tilbagebetalt og han derved er sluppet for Fattighjælps Virkning. Det vil sige, at den arbejdsløse, som bliver saa daarligt stillet, at han faar Fattighjælp, ligegyldigt om den er stor eller lille, mister ikke alene sine øvrige borgerlige Rettigheder, men ogsaa den borgerlige Rettighed, som bestaar i, at han vedblivende kan være Medlem af sin Arbejdsløshedskasse med Ret til Understøttelse. Det er ganske urimeligt; den arbejdsløse er straffet haardt nok i Forvejen.

Saa har vi foreslaaet, at Staten til Starten af en Krisefond skal bevilge Kasserne 20 Kr. pr. Medlem. Det er rigtigt, som den højtærede Minister siger, at det vil blive et Beløb af 5,6 Mill. Kr. Men jeg kan ikke forstaa, at Ministeren er ganske forhavset over det. Vi staa, saa vidt jeg forstaa, overfor at skulle bevilge af det danske Samfunds Midler til dem, der er Aarsag i den Ulykke, det danske Samfund er kommet ind i, alle Spillemandene i vort Land, saadan noget som 170 Mill. Kr. Hvorfor kommer man da her og er saa forarget over, at vi een Gang for alle til Hjælp for arbejdsløse, saa de kan holde

sig oven Vand i den Tid, vi er inde i, skulde bevilge 5,6 Mill. Kr.? Maa jeg til Sammenligning anføre, at sidste Aar maatte de fattigste i vort Samfund, de danske Arbejdsmand, til deres Arbejdsløshed betale saadan noget som 6 Mill. Kr. Det er dog alligevel ikke værd, at man trækker denne Side af Sagen saa stærkt frem. Vi glemmer ogsaa, at vi i Julegave gav Millionærerne og de andre i vort Land en 12—13 Mill. Kr. i Form af Formueskattens Nedsættelse. Det er ikke nogen særlig lystelig Politik, vi er inde i: bare tage fra de smaa for at give de store, give opad i Samfundet, give til dem, som har bragt det danske Samfund ud i det Udføre, vi i Øjeblikket er i. Det er en Politik, som man ikke forstaaer ude i Kommunerne. Naar man taler med dem der, spørger man: Hvad er det for en Politik, der føres her i Danmark, f. Eks. Formueskattens Nedsættelse? I enkelte Kommuner hos os fik vi ikke en Øre i Nedsættelse. De siger: Det er naturligvis udelukkende de københavnske Spillemand, Millionærerne, de store forretningsdrivende, der tager de for store Avancer, som man har givet en større Tilgift.

Saa siger Ministeren, at vi vil beskære Direktørens Rettigheder. Nu vil jeg straks sige, at det drejer sig ikke om noget personligt overfor Direktøren, aldeles ikke; det er det Princip, vi vil holde fast paa, at det gaar bedst indenfor Arbejdsløshedsforsikringen, naar Fundamentet er Kasserne's Selvstyre. Det holder man fast paa i andre Organisationer. Saa vidt mig bekendt, vil Landboforeningerne, selv om de faar Tilskud fra Staten, meget frabede sig at faa en saadan diktatorisk Bestemmelse indenfor deres Forening, som gælder for Arbejderforeningerne. Og man skal nu en Gang lade være med at gøre de daarligst stillede i Samfundet til en ren Paria-Kaste, for i det lange Løb vil det hævnne sig.

Naturligvis kunde denne Forhandling ikke foregaa, uden at man skulde høre det store Nummer om Arbejdslønnen, der er hele Landets Ulykke. Jeg vil meget gerne diskutere dette Spørgsmaal med den højtærede Minister. Der var adskillige Ting, jeg kunde ønske at sige i denne Forbindelse, thi jeg tror, at efterhaanden bliver det Nummer, som den høje Regering nu har kørt rundt med, alligevel noget falsk, efterhaanden som Kendsgeringerne gennem statistiske Meddelelser og gennem Indberetninger kommer udefra om Spændingen mellem Engros- og Detailprisen. I Tyskland er der en Spænding af 9 Points og i Danmark 33. Hvis vi virkelig skal diskutere dette